

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **V. M.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Michalem Bouškou
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo obrany**
sídlem náměstí Svobody 471/4, 160 01 Praha 6 – Bubeneč

v řízení o žalobě proti rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu obrany ze dne 25. 5. 2020, č. j. MO 149756/2020-7542

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 10. 7. 2020 doručenou zdejšímu soudu téhož dne domáhal zrušení rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu obrany ze dne 25. 5. 2020, č. j. MO 149756/2020-7542 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým státní tajemník v Ministerstvu obrany podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí rektora – velitele Univerzity obrany (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 23. 8. 2017, č. j. MO 170508/2017-2994 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o přiznání stabilizačního příspěvku podle § 70b zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o vojácích z povolání“).
2. Žalovaný původně prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl rozhodnutím ze dne 24. 10. 2017, č. j. MO 216058/2017-7542, které však zdejší soud rozsudkem ze dne 26. 11. 2019, č. j. 31 Ad 7/2017-29 (právní moc dne 27. 12. 2019), zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V návaznosti na tento rozsudek žalovaný pokračoval v odvolacím řízení, jehož výsledkem bylo vydání napadeného rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce rozporuje napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost spočívající především v jeho obsahových nesprávnostech a nedostacích. I ve druhém zamítavém rozhodnutí žalovaný nesprávně posoudil předpoklady pro přiznání stabilizačního příspěvku. Jakákoli výjimka, která má jednotlivce omezit v naplnění jeho jinak obecně přiznávaného oprávnění, musí být vykládána restriktivně. Pokud právní úprava vojákům z povolání široce přiznává určité finanční plnění v souvislosti s jejich službou, případy nepřiznání takového plnění musí přesně spadat pod zákonnou výjimku. V případě pochybností o rozsahu výjimky je nutno dát přednost výkladu, který bude vůči jednotlivci mírnější/příznivější. Žalobce dále připomněl, že voják v dispozici plní služební úkoly dle rozkazů nadřízeného a trvá-li jeho služební poměr zcela standardně, nadále vykonává službu, pouze nemá specifikováno své služební zařazení. Personální rozkaz ze dne 31. 5. 2017 neurčuje, že je žalobce ve výcviku, nýbrž jej s ohledem na vzniklou situaci určuje do dispozice. Nelze akceptovat konstatování žalovaného, že žalobce byl konkrétním způsobem služebně zařazen, neboť toto je v kontextu dalšího obsahu odůvodnění uvádějícího, že určení do dispozice je vázáno na nemožnost služebního zařazení, v podstatě nesrozumitelné. S jistotou však žalobce nebyl v pozici studujícího – čekatele, jelikož k ukončení studia došlo k 31. 5. 2017. Následkem toho byl určen do dispozice bez stanovení, že je čekatelem ve výcviku. Jeho činnost v dispozici však nebyla jen přípravou na výkon služby. Žalobce vykonával rozkazem nadřízeného služební úkoly, tedy svou službu. Na uvážení nadřízeného bylo, o jaké služební úkoly se jednalo. Poté, co skončilo určení žalobce do dispozice, byl služebně zařazen na post řidiče – staršího sběrače raněných v hodnosti četaře u 6. polní nemocnice Agentury vojenského zdravotnictví. Je nepochybné, že administrativní a další pomocné činnosti vykonávané v rámci určení do dispozice, nemají skutečnou vazbu k takovémuto služebnímu zařazení. Žádným způsobem totiž nenavýšily kvalifikaci žalobce. Nekonkrétní úvaha žalovaného, že v zásadě každá činnost představuje navýšení kvalifikace, nemůže obstát. Není zřejmé, proč žalovaný uvádí, že žalobce plnil své úkoly pod dohledem, jelikož

žádný specifický režim dohledu nebyl zaveden. Opětovně žalobce zdůraznil, že za přípravu k výkonu služby výcvikem má být považována základní příprava ve Vojenské akademii ve Vyškově, kterou žalobce absolvoval dávno před určením do dispozice. Opačné úvahy žalovaného nejsou adekvátně podloženy. Nadto osvojení dalších znalostí a dovedností vztahujících se k navazujícímu působení žalobce v Armádě České republiky (pozice řidiče) zůstalo na žalobci, který se stal držitelem řidičského oprávnění (kategorie „C“) mimo výkon služby a za vlastní finanční prostředky.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se k předmětné žalobě vyjádřil podáním ze dne 16. 9. 2020, v němž předně poukázal na doplnění spisové dokumentace v rámci nového odvolacího řízení. Následně dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí není třeba rušit, jelikož nedostatky vytknuté soudem jsou fakticky nedostatky v odůvodnění, které lze plně zhojit v napadeném rozhodnutí, v němž proto podrobněji popsal úvahy, jimiž se řídil při hodnocení věci, tj. zda se v případě činnosti žalobce jednalo o samotný výkon služby nebo zda se jednalo o přípravu k výkonu služby výcvikem.
5. Ve vztahu k samotnému posouzení je žalovaný toho názoru, že určením do dispozice byl žalobce nadále služebně zařazen v hodnostním sborů čekatelů s hodností nadrotmistr – čekatel, k čemuž odkázal na vydaný personální rozkaz ze dne 31. 5. 2017. K zařazení do jiného hodnostního sboru a jmenování do vojenské hodnosti četař došlo až dne 1. 8. 2017, kdy byl žalobce přeložen na služební místo u 6. polní nemocnice Agentury vojenského zdravotnictví. Proti uvedenému personálnímu rozkazu se žalobce neodvolal, pročez tento nabyl právní moci. Výcvik neznamená pouze základní výcvik, jehož se žalobce účastnil v roce 2008, ale zahrnuje celou řadu aktivit, které ve svém důsledku vedou k samostatnému plnění služebních povinností. Tím, že žalobce plnil pomocné úkoly na různých pracovištích, seznamoval se s jejich provozem a činností, účastnil se výcviku. Po dobu dispozice byl žalobce stále čekatelem a nebyl služebně zařazen na konkrétním služebním místě s konkrétní odpovědností, plněním daných úkolů se tak připravoval k výkonu služby získáváním nových dovedností, tj. byl ve výcviku. Žalobce vykonával výpomocné činnosti pod dohledem příslušníka stálého stavu školního pluku Univerzity obrany nebo zaměstnance Fakulty vojenského zdravotnictví. Období žalobce v dispozici proto vykazuje znaky přípravy k samostatnému výkonu služby výcvikem. Navíc důvod pro zavedení institutu stabilizačního příspěvku (udržení konkurenceschopnosti vojenských profesí na trhu práce) u vojáka v dispozici z bezprostřední návaznosti na zanechání studia absentuje. Argumentace žalobce účelově opomíjí fakt, že v důsledku zanechání studia objektivně nebyl připraven k výkonu služby, přičemž až do rozhodnutí o možném služebním zařazení v rámci Armády České republiky se v podmínkách Univerzity obrany může jednat pouze o další přípravu k výkonu služby výcvikem, o čemž svědčí i fakt, že vojáci po dobu této dispozice i nadále zůstávají příslušníky školního pluku Univerzity obrany.

IV. Původní posouzení věci krajským soudem

6. Jak již bylo uvedeno výše, zdejší soud se touto věcí zabýval v rozsudku ze dne 26. 11. 2019, č. j. 31 Ad 7/2017-29, který nabyl právní moci dne 27. 12. 2019. Ke zrušení původního rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2017, č. j. MO 216058/2017-7542, přistoupil z důvodu shledání nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí. Správní orgány se totiž blíže nezabývaly samotným charakterem jednotlivých činností, které žalobce v rámci zařazení

do dispozice vykonával. Nezkoumaly ani to, jaké činnosti byly předmětem výkonu služby po zařazení žalobce z dispozice do hodnosti četaře u 6. polní nemocnice Agentury vojenského zdravotnictví a jakým způsobem byl žalobce k této službě připravován právě výkonem činností v dispozici. Navíc součástí spisového materiálu nebyl personální rozkaz děkana Fakulty vojenského zdravotnictví Univerzity obrany ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 12/2017, plán vojenskoodborné přípravy školního pluku Univerzity obrany a stanovisko sekce státního tajemníka žalovaného, na které se žalovaný v původním rozhodnutí odkazoval.

V. Nové posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána v zákonné lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 151 zákona o vojácích z povolání, osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.
8. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí státního tajemníka žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s. ř. s.
9. Podstatou sporu v projednávané věci je nadále posouzení činností, které žalobce vykonával v červnu a červenci 2017, tj. do doby, než byl z dispozice zařazen do hodnosti četaře u 6. polní nemocnice Agentury vojenského zdravotnictví. Toto posouzení má totiž návaznost na přiznání stabilizačního příspěvku dle § 70b zákona o vojácích z povolání.
10. Podle § 70b odst. 1 zákona o vojácích z povolání za každý ukončený kalendářní měsíc služby náleží vojákovu stabilizační příspěvek ve výši 7 000 Kč.
11. Dle odst. 4 téhož ustanovení stabilizační příspěvek vojákovu nepřísluší a) po dobu, kdy se připravuje k výkonu služby studiem nebo výcvikem, nebo b) za kalendářní měsíc, ve kterém měl voják alespoň den neomluvené nepřítomnosti ve službě.
12. Výcvikem se dle § 6 odst. 5 věty druhé zákona o vojácích z povolání rozumí vojenská příprava k získání základních vojenských znalostí a dovedností nezbytných k výkonu služby vojáka.
13. Dle § 24 odst. 1 zákona o vojácích z povolání se výkonem služby rozumí plnění služebních povinností podle služebního zařazení a podle rozkazů nadřízeného.
14. Lze připomenout, že voják v dispozici může být současně ve službě, což vyplývá také z § 10 odst. 1 zákona o vojácích z povolání (*Voják, který nemůže vykonávat službu ve svém služebním zařazení nebo nemůže být služebně zařazen, se určí do dispozice*) a odst. 2 písm. a) tohoto zákona (*Do dispozice se určí voják na dobu nejvýše 6 měsíců, není-li možné rozhodnout o jeho služebním zařazení*). Tuto úvahu podporuje i komentář k zákonu o vojácích z povolání (SKORUŠA, Leopold. Zákon o vojácích z povolání: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2017. Komentáře Wolters Kluwer. ISBN 978-80-7552-929-9), který k § 10 odst. 1 zákona o vojácích z povolání uvádí: „V průběhu kariéry vojáka mohou nastat situace, kdy nemůže konat službu ve svém služebním zařazení nebo o jeho služebním zařazení nemůže být rozhodnuto. V takovém případě se voják personálním rozkazem určí do dispozice. Může se

jednat o důvody spočívající v důležitém zájmu služby, důležitých osobních překážkách na straně vojáka nebo z důvodu organizačních změn. Důvody pro určení do dispozice jsou taxativně vymezeny v § 10 odst. 2.“ Ve vztahu k nemožnosti rozhodnutí o služebním zařazení, což nastalo v souzené věci, tento komentář uvádí: „V případě, že služební orgán nemůže rozhodnout o zařazení vojáka na služební místo, může být voják určen do dispozice až na dobu šesti měsíců. Po tuto dobu koná voják službu podle pokynů nadřízeného. Náleží mu služební tarif a výkonnostní příplatek podle předchozího služebního zařazení, lze mu udělit odměnu, přiznat zvláštní příplatek a také příplatek za službu v zahraničí.“ Závěr o tom, že voják v dispozici z důvodu nemožnosti rozhodnout o jeho služebním zařazení koná službu a je pověřován plněním služebních úkolů, potvrzuje i důvodová zpráva k zákonu o vojácích z povolání, kterým byl režim určení vojáka do dispozice zaveden do právního řádu. Z uvedeného tedy vyplývá, že se žalobce při výkonu předmětných činností mohl nacházet ve službě. Klíčové je proto posouzení, zda žalobcem prováděné činnosti v červnu a červenci 2017 byly stále přípravou k výkonu služby (výcvikem), protože by nárok na stabilizační příspěvek dle § 70b zákona o vojácích z povolání neměl, anebo již službou samotnou, tudíž by mu nárok na tento příspěvek příslušel.

15. Soud při tomto posouzení předně rekapituluje průběh dosavadního správního řízení. Žalobce dne 2. 6. 2017 podal žádost o přiznání stabilizačního příspěvku podle § 70b zákona o vojácích z povolání, která byla prvostupňovým rozhodnutím zamítnuta. V odůvodnění svého rozhodnutí prvostupňový orgán uvedl, že žalobci dne 31. 5. 2017 bylo ukončeno studium na Univerzitě obrany a následujícího dne byl personálním rozkazem děkana Fakulty vojenského zdravotnictví Univerzity obrany ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 12/2017, určen do dispozice podle § 10 odst. 2 písm. a) zákona o vojácích z povolání. Jelikož se žalobce v době dispozice účastnil výcvikových aktivit v reálném provozu Univerzity obrany, které jej připravovaly k samostatnému výkonu služby a tyto činnosti byly vykonávány pod odborným dohledem, některé z nich byly obsaženy v plánu vojenskoodborné přípravy školního pluku Univerzity obrany, a tudíž z uvedených činností vyplývalo provádění výcviku, nebylo možné žalobci stabilizační příspěvek podle § 70b odst. 4 zákona o vojácích z povolání přiznat. Žalobce se dle prvostupňového orgánu připravoval k výkonu služby výcvikem po ukončení studia. V tomto závěru se prvostupňový orgán opřel zejména o stanovisko Sekce státního tajemníka žalovaného ze dne 9. 5. 2017, č. j. MO 90379/2017-7542.
16. S ohledem na důvod pro zrušení předchozího rozhodnutí žalovaný v rámci odvolacího řízení doplnil spisový materiál o příslušné podklady, na které ve svém původním rozhodnutí odkazoval. Konkrétně se tak jednalo o personální rozkaz děkana Fakulty vojenského zdravotnictví Univerzity obrany ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 12/2017, plán vojenskoodborné přípravy školního pluku Univerzity obrany a stanovisko sekce státního tajemníka žalovaného, na které se žalovaný v původním rozhodnutí odkazoval.
17. Plán vojenskoodborné přípravy školního pluku Univerzity je rozdělen na wordovou a excelovou část. Z wordové části k předmětnému období červen a červenec 2017 vyplývá, že si členové školního pluku v tomto období především plní své studijní povinnosti (skládání zkoušek) a následně čerpají řádnou dovolenou. Excelová část tohoto plánu, nazvaná kalendářní plán činnosti školního pluku, obsahuje přehled činností, na kterých se příslušníci školního pluku podílí. Mimo jiné se jedná také o výkon kontrolní činnosti, personální zabezpečení zaměstnanců a vojenských studentů Univerzity obrany či

inventarizace majetku a závazků, přičemž tyto činnosti mohou provádět v průběhu kalendářního roku, tj. i v předmětném období červen a červenec 2017.

18. Stanovisko sekce státního tajemníka žalovaného odpovídá na otázku možných nároků na některé peněžní záležitosti vojáka z povolání, který je po ukončení studia určen do dispozice, protože nelze rozhodnout o jeho služebním zařazení, přičemž je nadále jmenován do vojenské hodnosti v hodnostním sboru čekatelů. Ve vztahu k nároku na stabilizační příspěvek je nutné u takového vojáka nezbytné posoudit, zda se i nadále připravuje k výkonu služby výcvikem. Dále toto stanovisko obsahuje příkladný výčet činností, kterými je voják v dispozici zpravidla pověřován. Tyto činnosti běžně zabezpečují i vojáci z povolání, kteří jsou zařazeni v hodnostním sboru čekatelů, po dobu prezenčního studia. Jde o výcvikové aktivity, které je připravují k samostatnému výkonu služby a jsou vykonávány vždy pod odborným dohledem. Výkonem těchto činností je prováděn výcvik a voják v dispozici se nadále připravuje k samostatnému výkonu služby výcvikem.
19. Součástí správního spisu je také rozvrh zaměstnání žalobce v daném období červen a červenec 2017. V červnu žalobce konal 2 dny pracovní výpomoc v knihovně, 8 dnů administrativní výpomoc, 2 dny pracovní výpomoc při rušení materiálu, 3 dny pracovní výpomoc v tělocvičně nebo nebyla žádná činnost, kterou by v daný den konal (celkově 7 dnů). K tomu 9 dnů v odpoledních hodinách konal služební TV. V červenci pak žalobce čerpal 10 dnů řádné dovolené, 1 den služebního volna, dále 2 dny vypomáhal ve skladu, 1 den vykonával administrativní výpomoc, 1 den odevzdával materiál u roty a celkově 4 dny vyřizoval odchodové náležitosti. Čerpání dovolené potvrzují také příložené výpisy z rozkazu rektora – velitele Univerzity obrany, který žalobci určil čerpání řádné dovolené na dny 3. až 4. 7. 2017, 7. až 16. 7. 2017 a 27. až 28. 7. 2017, současně mu poskytl služební volno na den 17. 7. 2017. Opět žalobce odpoledne konal i služební TV, a to celkem 3 dny.
20. Z personálního rozkazu děkana Fakulty vojenského zdravotnictví Univerzity obrany lze zjistit, že žalobce byl v hodnosti nadrotmistr čekatel a dnem 1. 6. 2017 byl určen do dispozice tohoto děkana, přičemž po dobu dispozice plní služební úkoly podle rozkazů velitele roty – vychovatele 9. školní rotu školního pluku Univerzity obrany.
21. Žalovaný činnost žalobce posoudil v napadeném rozhodnutí jako přípravu k výkonu služby výcvikem, jednak s ohledem na služební zařazení žalobce (nadrotmistr – čekatel), jednak vzhledem k výkonu těchto činností pod odborným dohledem určeného příslušníka stálého stavu školního pluku, přitom každá praktická činnost rozšiřuje znalosti, dovednosti a schopnosti a přispívá ke zvýšení kvalifikace jednotlivce. I administrativní činnosti je nutné dle žalovaného považovat za činnosti vojenské povahy, které je třeba zajišťovat a tedy se i na ně připravovat před výkonem služby. Pokud je žalobce vykonával v rámci dispozice pod dohledem, připravoval se podle žalovaného na další výkon služby.
22. Soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožnil. Na základě materiálů, které žalovaný v průběhu odvolacího řízení doplnil do spisového materiálu, lze konstatovat, že žalobce byl nadále příslušníkem školního pluku, přičemž z rekapitulace jím vykonávaných činností je zřejmé, že tyto činnosti spadají pod činnosti, které příslušníci tohoto školního pluku vykonávají (typicky čerpání řádné dovolené, výkon kontrolní činnosti, personální zabezpečení zaměstnanců a vojenských studentů Univerzity obrany či inventarizace majetku a závazků). Pokud žalobce zejména v červnu ve větší míře vykonával administrativní činnosti místo svých studijních povinností, je toto logické, neboť studium

žalobce bylo ukončeno ke dni 31. 5. 2017, tj. v následujících měsících si své studijní povinnosti již nemohl plnit. S ohledem na dřívější ukončení studia žalobce přípravu k výkonu služby studiem ani logicky nedokončil, bylo proto nutné, aby tuto přípravu k výkonu služby dokončil v rámci výcviku, který probíhal u školního pluku a v rámci něhož vykonával i uvedené administrativní činnosti. V červenci 2017 pak kromě čerpání řádné dovolené (celkem 10 dnů) činil celkově 5 dnů úkony související s odchodem z jeho stávající pozice (odevzdání materiálu u roty a vyřízení odchodových náležitostí).

23. Soud k přípravě na výkon služby dále uvádí, že tato se logicky liší v závislosti na tom, jaké je očekávané budoucí služební zařazení daného jedince. Pokud se jedná o studium konkrétního oboru, ví se, kam tohoto jedince zařadit, pročez se na toto zařazení studium přímo zaměřuje. Pokud ovšem toto studium jedinec předčasně ukončí, je teprve v tu chvíli nutno zjistit, pro jaké zařazení má kvalifikaci a kdy a kde se uvolní konkrétní místo. Jelikož k tomu zařazení může dojít s časovým odstupem, existuje jediná možnost, a sice provádět univerzálnější výcvik, který může zahrnovat i administrativní činnosti jako v případě žalobce. Ze spisu po doplnění podkladů plyne, že se žalobcem od počátku nebylo počítáno jako s řidičem sanitky, proto nemohl být speciálně připravován právě pro tuto pozici. Zásadní změnu spočívající v jeho plánovaném budoucím zařazení, která vyvolala potřebu obecněji zaměřeného výcviku, přitom vyvolal sám žalobce tím, že studium neukončil řádně. Za těchto okolností měla jeho spíše obecněji zaměřená příprava i s přihlédnutím k variabilitě jeho úkolů a nepravidelnosti jejich plnění podle názoru soudu charakter výcviku.
24. Soud proto nepřisvědčil tvrzení žalobce o nesprávném posouzení předpokladů pro přiznání stabilizačního příspěvku. V případě žalobce soud neshledal pochybnosti o tom, zda má být žalobci tento stabilizační příspěvek přiznán či nikoliv, resp. zda žalobce spadá pod zákonnou výjimku či nikoliv.
25. Se žalobcem lze souhlasit v tom, že voják v dispozici plní služební úkoly dle rozkazů nadřízeného a trvá-li jeho služební poměr zcela standardně, nadále vykonává službu, pouze nemá specifikováno své služební zařazení. Nicméně v případě žalobce byl tento stále na pozici čekatele, který se k výkonu služby připravoval výcvikem poté, co přípravu studiem ukončil k 31. 5. 2017. Žalobce bylo nezbytné na následnou službu připravit, k čemuž byl směřován právě v průběhu června a července. V tomto směru lze se žalobcem souhlasit, že předmětný personální rozkaz neurčuje, že se žalobce nachází ve výcviku, avšak tento personální rozkaz neurčuje ani to, že by se snad žalobce nacházel ve službě. Žalobce byl tímto personálním rozkazem určen toliko do dispozice a nadále setrval na pozici čekatele.
26. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že nelze akceptovat konstatování žalovaného o služebním zařazení, neboť v případě žalobce je potřeba zohlednit tu skutečnost, že se žalobce do dispozice dostal v důsledku ukončení svého studia. V dispozici se nacházel proto do doby, než bude zařazen na konkrétní služební místo, zatímco předtím se nacházel v pozici čekatele připravujícího se na výkon služby, nejprve studiem, následně výcvikem, a to v obou případech u školního pluku. Z těchto důvodů proto soud nepovažuje dané konstatování žalovaného za nesrozumitelné. Tvrdí-li snad žalobce, že jeho činnost v dispozici nebyla jen přípravou na výkon služby, soud především musí poukázat na výše popsany přehled činností, které žalobce vykonával a který je v souladu s činnostmi, jež příslušníci školního pluku běžně vykonávají.

27. Žalobci není dále zřejmé, proč žalovaný uváděl plnění úkolů pod dohledem, jelikož žádný specifický režim dohledu nebyl zaveden. K tomuto lze uvést, že nebylo potřeba existence specifického režimu dohledu, přičemž konstatování o plnění úkolů pod dohledem bylo uvedeno z důvodu popisu všech skutkových okolností dané věci. Toto plnění úkolů pod dohledem plyne i z rozvrhu činností žalobce v červnu a červenci 2017, v němž je u žalobcem konaných činností uvedena osoba, která měla dohled na starosti.
28. Krajský soud nemá za to, že by za přípravu k výkonu služby výcvikem měla být považována pouze základní příprava ve Vojenské akademii ve Vyškově, jak se snaží žalobce naznačit. Výkon této základní přípravy je bezesporu přípravou na výkon služby, nicméně v praxi mohou nastat i další formy výcviku, které budou konkrétního jedince připravovat na následný výkon služby a které nebudou studiem. Právě tuto situaci soud spatřil v projednávané věci, v níž bylo žalobce potřeba dále připravit na budoucí výkon služby poté, co jeho příprava studiem byla ukončena předčasně.

VI. Shrnutí a náklady řízení

29. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
30. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. prosince 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu